

Тя намира въ своитѣ героически изморявания магическата трѣска, що подържа, усилва и утѣшава. Госпожа Роза Попова не е отъ онѣзи актриси, които търсятъ паритѣ, нито пъкъ отъ онѣзи които търсятъ само слава: тя люби искусството, тя търси да искаже и прояви чрѣзъ него и въ него *sa grande douleur* (нейната безкрайна тѣга). Но нашата публика не може още да проникне въ самия животъ на сцената, защото истинския актьоръ живѣе въ театъра тъй както живѣе потъналъ въ окръжавающиятъ го свѣтъ живописецътъ съ своитѣ четка и платно въ рѣка. И госпожа Роза Попова никога въ тѣзи публика нѣма да намѣри своето възнаграждение.

Ние я гледахме въ сѣбота на 13 т. м. вечерята въ Медея. Самата пиеса нѣма да ни занимава тукъ, тя е заимствувана изъ грѣцката митология, прѣпълнена отъ самото начало до край съ плачове и страдания, тогава на мода въ театъра, а сега тежко, уморително, изоставено отъ днешниятъ драматургъ.

Роза играеше ролята на Медея. Въ най-трагическитѣ моменти на пиесата, тя бѣ възвишена и неподражаема. Тя живѣе на сцената, ние виждаме да блѣщукатъ сълзитѣ въ хубавитѣ ѣ очи. И когато въ своето отчаяние и луда страсть за отмъщение, ние я виждаме да призовава своитѣ дѣца, които насила ѣ отнематъ, когато въ своя ревъ и сърдцераздирателни вопли тя извика: „Ахъ, децата ми... ахъ, децата ми, децата ми!...“ разградския малъкъ тѣатъръ се заглуши отъ едно живо ржкоплѣскание, което до тогаване се е произвеждало, и което идеше направо отъ сърдцето на всички. Тѣзи голѣми перваншови очи въ сухоблѣдото ѣ лице, обкадрено съ една хубава, изобилна коса, я правѣха още по-хубава въ нейната отчаяна тѣга; срамежливитѣ ѣ очи блѣщяха и примрѣжваха отъ безкрайнитѣ емоции. Тя бѣ до неподражаемостъ вѣрна и велика въ своето лудо и страстно желание за отмъщение, въ изоставянието си отъ своятъ мжжъ. Тукъ, съ своятъ устременъ дълбоко и разсѣянъ погледъ, съ разширенитѣ си хубави, голѣми очи, съ протѣгнатитѣ си надире до пречупвание свити въ